seſt hädaste olid kaks nädalat seda wiisi mööda läind, seal kutsus Jumal meie endise wallatuma, aga nüüd waga S. ema siit ilmast ära taewa, kus pole enam waewa. Pärast ema mattuste sai S. ühe sugulase juure kaswatada antud, aga see ei hoolind taast palju, waid möistis aga teda heaste taga aeada. Aga Mart oli nüüd seda hoolsam ta peale waatama ja juhatas S. uuel elu-teel õiete käima; ta õpetas teda häid asju armastama ja kõik paha wihkama. Naad käisid iga pääw teine teist waatamas ja lugesid õpetlikuid ramatuid ja see oli neile mõlemaile igawese ja ajaliku elu kasuks. Nüüd wast hakkas S. arusaama, et ta seiemaale oma koolikäimisega tõeste Jumala ja inimeste pääwawaras oli olnud; ta hakkas seepärast sest ajast hoolsamini õppima ja mõne hea knuga oli ta kõik oma hooletuse heaks teind. Ühel pärast lõunsel ajal istusime jälle kolmekesi koolimaja seina ääres ja õppisime.

Mardi ja S. wahel oli sõbruse sidemeks wennalik armastus. S. tundis omas südames ja teadis

Mardi tegudest, missuguse iseenese ärasalgamisega ta teda patu hukatusest oli wäljatõmmand. Ka nüüd wast hakkas ta ka arusama, mispärast Jumal teda oli waeseks lapseks jätnud. Ta hakkas hoolega õiges Jumala kartuses elama, ja kõik oma ettewõtmist algas ta palwega ning lõpetas tänuga. Ta istus hoolega oma kooliraamatute kallal ja ei wiitnud üsagi tühja aega. Ühel pääwal, kui meie jälle igaüks oma tööd lõpetand olime, ütles S. järsku: „„Mart, homme hommiku läheme kahekesi oma armsa koolmeistri juure ja ma tahan tale tunnistada, et mina ta õunte waras olin, sest ma ei wõi seda kauemine kannatada, et sina minu teutust kannad. Ka lodan ma et koolmeister mulle mu paha tegu andeks annab, sest weel täna kiitis ta mind ja ütles, et ma olla hoolsamaks, wagamaks ja kärmemaks poisiks läind. Jah, ja mu õunist ema ma kurwastasin ju küll, kui ta nüüd seda weel enne surma oleks kuulda saand, et mina waras olen, mis ta siis oleks teind? Oh, oh! kui koolmeister seda oleks tõeste teadnud, et mina õunte waras olin, ta